

for overvoldgiftsretten, når ganske særegne omstændigheder retfærdiggør, at parten ikke i rette tid har indgivet andragende“.

I 3die stykke, 1ste punktum, ændres „§ 4, stk. 3—6“ til: „§ 4, stk. 3—7“ og „15 kr.“ til: „25 kr.“.

Bemærkninger til lovforslaget

Fra forvaltningskommissionen af 1946 har justitsministeriet modtaget en henstilling om, at lov nr. 94 af 15. marts 1939 om voldgift i tvistigheder angående handel med husdyr søges ændret således, at udmeldelsen af voldgiftsmænd til behandling af de enkelte sager, hvilken udmeldelse hidtil er foretaget af vedkommende politimester, fremtidig foretages af civildommeren. Henstillingen begrundes med, at civildommeren i modsætning til den før 1939 gældende ordning nu er medlem af voldgiftsretten (formand), hvorfor det må anses for mest rationelt, at politimesterens funktioner i disse sager overgår til civildommeren.

De samvirkende danske Husmandsforeninger og De samvirkende danske Landboforeninger har i deres over sagen afgivne erklæringer udtalt, at de intet har at erindre imod, at loven ændres således, at udmeldelsen af voldgiftsmænd skal foretages af civildommeren.

Det er endvidere fra forskellig side henstillet til justitsministeriet at søge de i loven givne regler om vederlag og rejsegodtgørelse til voldgiftsmændene revideret.

Iøvrigt bemærkes til forslagets enkelte bestemmelser:

Til § 4.

Forslaget medfører, at klagen skal indgives til civildommeren, der udmelder en voldgiftsmand til deltagelse i sagens påkendelse.

Det foreslås endvidere, at afgørelsen af habilitetsspørgsmål, der nu henhører under øvrigheden, henskydes til dommeren, og at dommerens afgørelse kan påkæres til landsretten efter samme regler som i almindelige retssager.

Til § 5.

Den foreslåede forhøjelse af de nuværende satser for vederlag og befordringsgodtgørelse, der er fastsat i 1939, svarer til stigningen i prisniveauet i det forløbne tidsrum og stemmer forsåvidt angår befordringsgodtgørelserne med de ved lov nr. 194 af 12. april 1949 om ændringer i retsplejeloven foretagne forhøjelser af rejsegodtgørelserne til lægdommere i straffesager, jfr. retsplejelovens § 97.

Til § 8.

Efter indholdet af paragraffens 1ste stykke kan 14 dages fristen for indgivelse af andragende om fornyet foretagelse af sagen for overvoldgiftsretten ikke forlænges, bortset fra det i sidste punktum nævnte tilfælde. Det har i praksis vist sig uheldigt, og har ført til stødende resultater, at der ikke er mulighed for at meddele oprejsningsbevilling, navnlig i tilfælde, hvor overskridelsen af fristen beror på forhold, der ikke kan tilregnes andrageren, f. eks. at han uden egen skyld først efter fristens udløb er blevet bekendt med kendelsens indhold, eller at andragendet er bortkommet under forsendelsen til overøvrigheden. Savnet af en dispensationsadgang føles særlig stærkt, fordi der ikke — bortset fra udeblivelses-tilfælde — er nogen adgang til genoptagelse af sagen. Det foreslås derfor, at § 8, 1ste stykke, ændres således, at overøvrigheden undtagelsesvis under ganske særlige omstændigheder kan fravige 14 dages fristen.

Ændringsforslaget til paragraffens 3die stykke er en følge af forslagene om ændring af lovens §§ 4 og 5.